

Τρεις μέρες στα Γόμορρα

» **Απλωμένες** μπουγάδες σε προσόψεις αρχοντικών κτιρίων με εντυπωσιακά αναγεννησιακά στοιχεία. Οι αντιφάσεις μιας πόλης αποτυπωμένες σε μια φωτογραφία.

Λένε ότι στη Νάπολη τα φανάρια είναι πολύχρωμα αλλά η σημασία των χρωμάτων τους σχετική. Λένε και άλλα πολλά -κλισέ τα περισσότερα- για την πρωτεύουσα του ιταλικού Νότου. Ότι στο πράσινο περνάμε, στο κόκκινο τρέχουμε. Πώς είναι μια πόλη γκρίζα, βρώμικη, τόσο διαφορετική απ' τον Βορρά, αλλά τόσο γοητευτική. Ακόμη ότι η πλέμπα του λιμανιού της περιβάλλεται από μια νότα ρομαντισμού.

Τρεις μέρες στη Νάπολη δεν φτάνουν φυσικά παρά για να πάρεις μόνο μια γεύση, μια κάποια αδιόρατη μυρωδιά της πόλης. Αυτό ισχύει βέβαια για κάθε πόλη. Πόσο μάλλον όμως για μια πόλη με τόσο ισχυρά σύμβολα να τη συνοδεύουν. Η Σοφία Λόρεν στο Κάπρι. Η Καμόρα, γνωστή πολύ πριν από τον Ρομπέρτο Σαβιάνο και τη περίφημη «Γόμορρα» του -ένα μεταδημοσιογραφικό ταξίδι στην οικονομική αυτοκρατορία και στο όνειρο για κυριαρχία της Καμόρα (εκδ. Πατάκη).

Ακόμη είναι η φασαρία του λιμανιού και του ιστορικού κέντρου. Η γοητεία του Σορέντο, ολόκληρης της Κόστα Αμαλφιτάνα του ίδιου του Αμάλφι, του θρυλικού του La Luna, ξενοδοχείου όπου έμεινε και έγραψε ο Τμπσεν και συνέθεσε ο Βάγκνερ με ένα χρόνο διαφορά την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα.

Η Πομπηία και το αρχαιολογικό Μουσείο της πόλης, με τα εξαιρετικής ιστορικής σημασίας «πιπεράτα» και μη ευρήματα που διέσωσε η καταστροφική στάχτη του Βεζούβιου, όταν η έκρηξη του πάγωσε τον χρόνο τον Αύγουστο του 79 μ.Χ. Το «ακριβό» Ποζιλίπο, το αρχαίο Πανσίλυπο, το μετρό «Κουμάννα», προς τιμή των αρχαίων Κύμιων, το νησάκι που πρωτοκατοίκησαν αρχαίοι Μεγαρείς και δεσπόζει με το μεσαιωνικό του κάστρο πια στο κέντρο του λιμανιού, προστίθενται στις γνώσεις που συνοδεύουν την ίδρυση και τα πρώτα χρόνια της ιστορίας της πόλης με την αρχαία Ελλάδα.

Μια σύγχρονη εκδοχή της μουσικής της, ιδίως μετά τον Παβαρότι, ηχεί τόσο οικεία σε όλον τον κόσμο. Οι μπλούζες του μεγάλου Ντιέγκο Αρμάντο Μαραντόνα, που εξακολουθεί να λατρεύεται ως άγιος, κρέμονται στα μικρομάγαζα της αγοράς και θυμίζουν ότι στο γήπεδο της ομώνυμης ομάδας, εκεί, έδειξε ίσως τα πιο αυθεντικά και σπάνια στοιχεία του ποδοσφαιρικού του ταλέντου. Εκεί ακριβώς όπου ξεκίνησε και η αυτοκαταστροφική του πτώση. Λες και οι αντιφάσεις είναι η ψυχή της πόλης.

Κι όμως, ακόμη μέσα και από το αποστειρωμένο περιβάλλον μιας υψηλού επιπέδου φιλοξενίας που οφειλόταν σε μια επαγγελματική (και ως εκ τούτου «ασφαλής» από κάθε άποψη) επίσκεψη στα ναυπηγεία της

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΤΟΥ ΝΟΤΗ ΑΝΑΝΙΑΔΗ

πόλης Fincantieri, από τα μεγαλύτερα της Ευρώπης, όπου κτίζεται το μεγαλύτερο και πλέον σύγχρονο επιβατηγό πλοίο της Ηπείρου, το Cruise Euroρα, το οποίο από το φθινόπωρο εντάσσεται στον στόλο της Μίνοα

πιο πυκνοκατοικημένες του κόσμου. Και το λιμάνι της, το δεύτερο σε κίνηση επιβατών - τουριστών σε όλο τον κόσμο, μετά από εκείνο του Χονγκ Κονγκ. Τα θηριώδη κρουαζιερόπλοια δεμένα στο κέντρο του, δίπλα στο κέντρο και της πόλης, λίγα χιλιόμετρα απ' την Πομπηία, το βεβαιώνουν.

Μετά από όλα αυτά, το ξεφύλλισμα του πρώτου κεφαλαίου από τα «Γόμορρα» για τα λιμάνι ολοκληρώνει την εικόνα. Και αν ο Βεσπασιανός έδωσε

Φωτογραφία της Ελλάδας Γεωργιακούλου Λού

Lines, στην πολυτελή αυτή «γέφυρα» που συνδέει Πάτρα με Ανκόνα -διασχίζοντας το Ιόνιο και την Αδριατική- ακόμη και έτσι υπάρχουν δυνατότητες να αντλήσει κανείς από πρώτο χέρι κάποιες ενδιαφέρουσες πληροφορίες.

Για παράδειγμα, πληροφορίες για μια γειτονιά που βλέπεις να βυθίζεται ανάμεσα στους λόφους που περιβάλλουν την πόλη και υπερυψωμένους δρόμους. Μια γειτονιά με χιλιάδες δορυφορικά πιάτα να διακοσμούν τις στέγες των ταλαιπωρημένων πολυκατοικιών της -Ντι Γκρέτσια τη λένε και μαθαίνεις ότι είναι βασικό άντρο της Καμόρα, καλό είναι μην κατέβει κανείς μόνος του το βράδυ εκεί.

Μαθαίνεις ότι η πόλη είναι απ' τις

το όνομά του, όνομα που διατηρείται μέχρι σήμερα στα δημόσια ουρητήρια, τις βεσπασιανές, κοστολογώντας τη χρήση τους και λέγοντας στον γιο του ότι το χρήμα δεν μυρίζει, ο Σαβιάνο υποστηρίζει πως για τη Νάπολη «το εμπόρευμα, μυρίζει όπως μυρίζει».

Εικόνα ζοφερή, αν σκεφτεί κανείς ότι ο συγγραφέας ζει από το 2006 υπό στρατιωτική προστασία, λόγω των απειλών που δεχεται απ' την Καμόρα, ακριβώς για τα όσα περιγράφει στο βιβλίο του. Αλλά και εικόνα πολύχρωμη, παρά το γκρίζο των κτιρίων, γοητευτική παρά τη φτώχεια των γειτονιών, ρομαντική παρά την τουριστικοποίηση. Ιδίως αν δεν είσαι mainstream τουρίστας.